

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerecht Frankfurt am Main — Niemcy) — Colin Wolf przeciwko Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-229/08) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 4 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Przepis krajowy ustalający górną granicę wieku 30 lat przy rekrutacji do technicznej służby pożarnej średniego szczebla — Realizowany cel — Pojęcie istotnego i determinującego wymogu zawodowego)

(2010/C 63/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Colin Wolf

Strona pozwana: Stadt Frankfurt am Main

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerecht Frankfurt am Main (Niemcy) — Wykładnia art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Pojęcia „obiektywnie i racjonalnie uzasadnionego” różnego traktowania ze względu na wiek oraz „konieczności odpowiedniego okresu zatrudnienia przed przejściem na emeryturę” — Przepis krajowy, zgodnie z którym maksymalny wiek rekrutacji do służby pożarnej wynosi 30 lat.

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisu prawa krajowego takiego jak przepis rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, który przewiduje wynoszącą 30 lat górną granicę wieku rekrutacji do technicznej służby pożarnej średniego szczebla.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Milan Kyrian przeciwko Celní úřad Tábora

(Sprawa C-233/08) ⁽¹⁾

(Wzajemna pomoc przy windykacji roszczeń — Dyrektywa 76/308/EWG — Uprawnienie do dokonania kontroli przez sądy państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organ współpracujący — Wykonalność dokumentu umożliwiającego egzekucję — Zgodne z prawem doręczenie dokumentu dłużnikowi — Doręczenie dokumentu w języku niezrozumiałym dla adresata)

(2010/C 63/09)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Milan Kyrian

Strona pozwana: Celní úřad Tábora

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) — Wykładnia ogólnych zasad rzetelnego procesu, dobrej administracji i państwa prawa, a także art. 12 ust. 3 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń (Dz.U. L 73, s. 18) w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady z dnia 6 grudnia 1979 r. zmieniającą dyrektywę 76/308/EWG w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń wynikających z czynności stanowiących część systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz opłat rolnych i ceł (Dz.U. L 331, s. 10) oraz przez dyrektywę Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. zmieniającą dyrektywę 76/308/EWG w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń wynikających z czynności stanowiących część systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz opłat rolnych i ceł oraz w odniesieniu do podatku od wartości dodanej i podatków akcyzowych (Dz.U. L 175, s. 17) — Możliwość badania przez sądy państwa członkowskiego siedziby organu współpracującego, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi obowiązującymi w tym państwie, wykonalności i prawidłowości doręczenia tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję roszczenia — Tytuł wykonawczy niezawierający wskazania daty urodzenia dłużnika, sformułowany w języku przez niego nieznanym, innym niż język urzędowy państwa współpracującego

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 3 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykcjach roszczeń dotyczących niektórych opłat, cel, podatków i innych obciążeń, zmienionej przez dyrektywę Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że sądy państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ współpracujący, zasadniczo nie mają kompetencji w zakresie badania wykonalności dokumentu umożliwiającego egzekucję. Jednak, w przypadku gdy sąd tego państwa członkowskiego rozpatruje skargę skierowaną przeciwko ważności lub prawidłowości środków dochodzenia roszczenia, takich jak doręczenie tytułu wykonawczego, sąd ten jest uprawniony do zbadania, czy środki te zostały przeprowadzone prawidłowo, zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego.
- 2) W ramach wzajemnej pomocy ustanowionej na mocy dyrektywy 76/308, zmienionej przez dyrektywę 2001/44 celem umożliwienia wykonania praw adresatowi dokumentu umożliwiającego egzekucję doręczenie mu tego dokumentu powinno zostać dokonane w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ współpracujący. Celem zapewnienia poszanowania tego prawa do sądu krajowego należy zastosowanie prawa krajowego, biorąc pod uwagę zapewnienie pełnej skuteczności prawa wspólnotowego.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok trybunału (druga izba) z dnia 28 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Państwo belgijskie przeciwko Direct Parcel Distribution Belgium NV

(Sprawa C-264/08) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Dług celny — Kwota należności celnych — Artykuły 217 i 221 — Środki własne Wspólnot — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Artykuł 6 — Wymóg uwzględnienia kwoty należności przed powiadomieniem dłużnika — Pojęcie kwoty prawnie należnej)

(2010/C 63/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Direct Parcel Distribution Belgium NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Interpretacja art. 217 ust. 1 i art. 221 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (wersja obowiązująca w 1992 r.) (Dz.U. L 302, s. 1) oraz art. 6 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Pobranie a posteriori należności przywozowych lub wywozowych — Wymóg uwzględnienia kwoty należności przed powiadomieniem dłużnika — Pojęcie „wpisana do rejestru lub zaewidencjonowana w inny, równoważny sposób” — Zwrot nienależnej kwoty

Sentencja

- 1) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny powinien być interpretowany w ten sposób, że „zaksięgowanie” kwoty cła do pobrania, o którym mowa w tym artykule, stanowi „zaksięgowanie” owej kwoty w sposób określony w art. 217 ust. 1 tego kodeksu.
- 2) „Zaksięgowanie” w rozumieniu art. 217 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 powinno być odróżniane od wpisu ustalonych należności celnych na rachunek środków własnych, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot. Ponieważ art. 217 rozporządzenia nr 2913/92 nie przewiduje praktycznych procedur „zaksięgowania” w rozumieniu tego przepisu ani też w związku z tym nie przewiduje żadnych minimalnych wymogów technicznych lub formalnych, zaksięgowanie to powinno być dokonane w taki sposób, aby zapewniało, że właściwe organy celne wpisują prawidłową kwotę należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych, która wynika z długu celnego, do rejestru lub ewidencjonują ją w inny, równoważny sposób, aby umożliwić między innymi, by zaksięgowanie konkretnych odnośnych kwot zostało ustalone w sposób dokładny również względem zobowiązanego do zapłaty.
- 3) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 powinien być interpretowany w ten sposób, że powiadomienie dłużnika przez organy celne, zgodnie z odpowiednią procedurą, o wysokości kwoty podlegających zapłacie należności celnych przywozowych lub wywozowych jest skuteczne jedynie w wypadku uprzedniego zaksięgowania kwoty tych należności przez wskazane organy. Państwa członkowskie nie muszą przyjmować szczególnych przepisów proceduralnych dotyczących sposobu, w jaki należy dokonać powiadomienia podmiotu zobowiązanego do uiszczenia należności celnych o kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych, jeżeli do tego powiadomienia można zastosować krajowe przepisy proceduralne o zakresie ogólnym, gwarantujące podmiotowi zobowiązanemu do uiszczenia należności celnych odpowiednią informację i pozwalające mu na obronę swych praw przy pełnej znajomości okoliczności sprawy.